

Program

J. Ch. Bach: **Sonata št. 6 za harfo, flavto in violončelo**
(1735–1782) (prir. David Watkins)

Allegretto

Andante

Allegro

M. Bruch: **Kol Nidrei za violončelo in harfo, op. 47**
(1838–1920)

J. S. Bach: **Sonata za flavto in harfo v g-molu,**
(1685–1750) **BWV 1020**

Allegro

Adagio

Allegro

M. Ravel: **Sonatina za flavto, violončelo in harfo**
(1875–1937) (prir. Carlos Salzedo)

Moderato

Mouvement de Menuett

Anime

***

J. Ibert: **Dva interludija za flavto, violončelo in harfo**
(1890–1962)

Andante espressivo

Allegro vivo

P. Ramovš: **Tri misli za harfo solo**
(1921–1999)

C. Debussy: **Arabeska št. 1 v E-duru za flavto,**
(1862–1918) **violončelo in harfo (prir. F. Carman)**

N. Paganini: **Variacije na Mojzesovo molitev**
(1782–1840) **iz Rossinijeve opere Mojzes v Egiptu,**
za violončelo in harfo

A. Oelschlegel: **Serenada za flavto, violončelo**
(1847–1915) **in harfo v B-duru**

Napovedujemo

ponedeljek, 27. marec 2017, ob 20.15

Velika dvorana Kulturnega doma Nova Gorica

Simfonični in komorni orkester Univerze v Durhamu

(Velika Britanija)

dirigenta: **Alex Mackinder in John Reddel**

Kulturni dom Nova Gorica

Bevkov trg 4

5000 Nova Gorica

05 335 40 16

blagajna@kulturnidom-ng.si

www.kulturnidom-ng.si

36. koncertna sezona/koncert VI

Glasbeni
abonma

Eva-Nina Kozmus,
flavta

Karmen Pečar,
violončelo

Mojca Zlobko Vajgl,
harfa

Ponedeljek, 20. marec 2017, ob 20.15
Velika dvorana Kulturnega doma Nova Gorica

Vsako glasbilo iz tega nenavadno zasnovanega tria, ki ga sestavljajo harfa, flavta in violončelo, je nekaj povsem običajnega v kontekstu orkestrske elementarnosti. So del orkestrske realnosti in brez njih si pravega orkestrskega zvoka ne moremo predstavljati. Že od poznega srednjega veka naprej so se ta tri glasbila pojavljala v različnih oblikah in komornih kombinacijah. Kasneje, v 19. stoletju, nemalokrat tudi kot solistična glasbila (v tem primeru večinoma flavta in harfa), pridružena neki ustaljeni komorni zasedbi, kot je godalni kvartet. Poredko pa so se pojavljala prepletena na način, kot je v tem primeru. Brenkala, godala in pihala so vsaka zase v zgodovini šla skozi različne postaje razvoja in zapisala kontrastne zgodbe z drugačnimi stopnjami razvoja. Violončelo je bil veliko časa v vlogi bassa continua ali spremljevalne basovske linije, ki je predstavljala ogrodje skladbam, nad katerimi se je dogajal cantus firmus. Flavta je najsvetlejša, zvočno najbolj gibko in po številu koncertov daleč najpogosteje zastopano solistično pihalo, ki pa je tudi najbolj priljubljeno v družini. Harfa je največkrat zasedala vlogo zvočne kolorature ali barvanja zvoka. S svojim božajočim zvokom je oplemenitila največja simfonična in operna dela. Brez njene nežnosti in miline bi bilo bogastvo zvoka osiromašeno za polnost. Vsako glasbilo obsega svoj edinstven zvočni svet in se izraža na sebi lasten način. Za vsa tri skupaj komaj najdemo izvirno skladbo v zgodovini, kar pa ne dokazuje, da glasbila med seboj niso kompatibilna. Prav nasprotno, saj se dopolnjujejo v zvok, ki ga v prvi vrsti označuje izvirnost. Harfa, pa čeprav o njenih predhodnicah pišejo antične pripovedke, je kot samostojno glasbilo vrednoteno še najmanj časa. Prav zaradi tega pa se v času po drugi svetovni vojni na področju avantgardnega snovanja zgodi velik porast skladb, namenjenih temu glasbilu. V Sloveniji je poleg Primoža Ramovša veliko skladb za harfo napisal Ivo Petrić. Carlos Salzedo pa je bil eden največjih francoskih harfistov druge polovice 20. stoletja in je napisal tudi cel nabor mojstrskih del za harfo.

Program tega tria sestavljajo miniature in nekatere sodijo med najbolj prepoznavne iz opusov izbranih skladateljev. Oče in sin, **Johann Sebastian** in **Johann Christian Bach**, kot najstarejša predstavnika odpirata vrata v poznobaročni esteticizem. Tako bo zapleteno lepoto nemške glasbene tradicije po Johannu Sebastianu Bachu utrdil Johann Christian, ki se je pri ustvarjanju že spogledoval z zgodnjeklasicističnimi prvini, sprva naslonjenimi še na rokoko. Z Mauriceom Ravelom, Jacquesom Ibertom in Claudom Debussyjem se bo razgrnila drugačna zvočna impresija ter zarisala most med pozno romantiko in glasbenim impresionizmom, ki ga je s svojo edinstveno glasbeno govorico (nehete) utrdil Claude Debussy. Romantika v bolj tradicionalnih konturah bo zastopana z deli avstrijskega

skladatelja češkega porekla Alfreda Oelschlegla ter Italijana Niccolòja Paganinija in Nemca Maxa Brucha. Slednja sta v svojih opusih dajala velik poudarek godalom in ustvarila umetnine, kot je Bručov Kol Nidrei, ki veljajo za legendarna, večno aktualna glasbena dela. Če bo najmočnejši odklon znotraj romantičnih šablon zastopala glasba Clauda Debussyja, pa se bosta v svoji impresionistično odmaknjeni maniri Maurice Ravel in Jacques Ibert komplementarno dopolnjevala v senzualnosti ter rapsodičnem in hipnotičnem razpoloženju.

Pojmovanja glasbenega pri **Primožu Ramovšu** razkrivajo prepričanje v »čisto« moč oblikovnih izrazil. Njegov novum je zakoreninjen v avantgardizmu šestdesetih let, ki se potemtakem navezuje na poljsko avantgardo. Na njegov slog je pomembno vplival obisk festivala sodobne glasbe Varšavska jesen v šestdesetih letih, ki ga je razumel kot odrešitev v brezizhodni ustvarjalni točki. Tam pa je našel srečno sintezo raznih iskanj. Zato je njegova tradicija izrazito modernistična in ne dvomi v nietzschejansko maksimo, čeprav je pogosto poudarjal, da se ni nikoli preveč oddaljil od tradicionalne niti. Ramovš ni iskal glasbenih izrazil v predručenju tradicionalnih oblik. Verjel je, da v glasbi obstaja le »*abstraktna resnica in tudi abstraktna lepota*«. Njegovo pojmovanje estetskega prežemajo »*doživetja v svetu, srečanja z ljudmi, s časom in trpljenjem, s krivicami*«. Zvočni svet želi osvojiti v celoti in vedno ga privlačijo skrajnosti. Kljub aluzijam na preteklo, v zrelem ustvarjalnem obdobju pogosto v obliki lestvičnega postopa ali tonikalno zasnovanega sozvočja – »*čisto zavestna reminiscenca na tradicijo, ki še vedno živi*« – se izogiba znanemu, staremu (povzeto po Leon Stefanija: O glasbeno novem, 2001). Tri misli za harfo solo je napisal leta 1991 in jih posvetil Mojci Zlobko Vajgl.

Mojca Zlobko Vajgl je harfistka in docentka na ljubljanski Akademiji za glasbo z bogato koncertno kariero, z nastopi v večini evropskih držav, Azerbajdžanu in Kanadi. Slovenskemu občinstvu je znana po solističnih koncertih s Slovensko filharmonijo in simfoniki RTV Slovenija. Na Akademiji za glasbo v Ljubljani je diplomirala leta 1991. Po prvi zaposlitvi kot solo harfistka v orkestru Opere SNG v Ljubljani se je posvetila solističnemu in komornemu muziciranju. Podiplomski študij je končala na Visoki šoli za glasbo in gledališče v Hamburgu. Kot solistka je nastopala z Berlinskimi in Dunajskimi simfoniki med letoma 2000 in 2004, ko je živela v Berlinu in na Dunaju, s komornimi orkestri Hamburške filharmonije in iz Stockholma ter Zagreba, z Leipziškim godalnim kvartetom, z godalnimi kvarteti Tartini in Orpheus (Finska), z ansambлом Ars Amata Zürich, z Orkestrom Padove in Benečije ter Kijevsko, Beograjsko in Sarajevsko filharmonijo. Odmevni so koncerti s prvim flavtistom Dunajskih filharmonikov Dietrom Fluryjem ter v triu s prvim violistom dunajskih filharmonikov Tobiasom Leom,

z mezzosopranistko Bernardo Fink, koncertnim mojstrom Slovenske filharmonije Miranom Kolblom in latvijsko flavtistko Ilze Urbane. Mnogi slovenski skladatelji so ji posvetili več novih del (Primož Ramovš, Ivo Petrić, Uroš Krek, Jani Golob, Aleš Strajnar in Milko Lazar). Doslej je posnela sedem zgoščenk.

Karmen Pečar je diplomirala na Akademiji za glasbo v Zagrebu in leta 2005 tam tudi magistrirala (prof. Valter Dešpalj). Izpopolnjevala se je pri prof. Reinhardu Latzku na Univerzi za glasbo in upodabljačo umetnost na Dunaju. Pri trinajstih letih je debitirala z orkestrom Slovenske filharmonije. Je zmagovalka tekmovanja Dr. Luis Sigall v Čilu (Vina del Mar, 2001). Na evrovizijskem tekmovanju mladih glasbenikov v Berlinu je osvojila 3. nagrado (2002) in 2. nagrado na mednarodnem tekmovanju Antonio Janigro v Zagrebu (2004). Nastopa z orkestri Slovenske filharmonije, RTV Slovenija in SNG Maribor, Berlinskega radia in Spirit of Europe, filharmonijami v Santiagu in Zagrebu, Varaždinskim komornim orkestrom, Zagrebškimi solisti in Cellomania ter sodeluje z uveljavljenimi solisti (Misha Maisky, Gottlieb Wallisch, Monika Leskovar, Latica Honda-Rosenberg, Rudolf Leopold). Koncertira po vseh večjih mestih Evrope, pa tudi v Rusiji in Južni Ameriki, na najpomembnejših prizoriščih in festivalih v Sloveniji. Pri založbi ZKP RTV je izdala dve samostojni zgoščenki. Leta 2016 je bila umetniška vodja festivala Cellofest Ljubljana. Bila je asistentka na Akademiji za glasbo v Zagrebu, zdaj je profesorica na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana. Vodi mojstrske tečaje na Festivalu Bled in Glasbenem poletju v Podsvetju.

Eva-Nina Kozmus (1994) je leta 2013 diplomirala na Conservatoire national supérieur musique et danse de Lyon in leta 2015 opravila še magisterij (prof. José-Daniel Castellon). Leta 2010 je zmagala na glasbenem tekmovanju Evrovizijski mladi glasbeniki na Dunaju. Je redna gostja festivalov, kot so Next Generation Festival (Bad Ragaz, Švica), Bell'Arte Frankfurt Rhein Main Musik (Nemčija), Rising stars (Rusija), Festival Messiaen (Francija), Molyvos (Grčija), Allegro Vivo (Avstrija) in Mecklenburg Vorpommern (Nemčija). Sodelovala je v oddaji Stars from tomorrow za televizijsko postajo Arte (z Rolandom Villazónom). Igrala je s simfoničnimi orkestri iz Toleda, z Dunajskega in Romunskega radia, festivala Allegro Vivo, RTV Slovenija, Sarajevsko in Slovensko filharmonijo, Berlinskimi mladinskim orkestrom, Zagrebškimi solisti; kot solistka s francoskimi orkestri Lyona (operi in državni), Bordeauxa, Toulousea, opere v Toulonu, Gürzenich Köln, Gran Teatre del Liceu v Barceloni in z dirigenti, kot so Stefan Sanderling, En Shao, Bijan Khadem-Missagh. Nastopa v evropskih mestih, Rusiji in Ameriki.